

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 43. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558632592/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

«Gjør du en Hemmelighed af din Alder?» spurgte Martin forundret.

«Det var ikke min Mening, – svarede Carl – jeg bliver snart elleve Aar; men jeg har mærket, at man i een Time kan blive ældre, end i ti Aar, og du skal ikke spørge mig oftere om min Alder; jeg veed maaskee dog hvad du aldrig drømte om, hvor gammel du er, og hvad maaskee Inger i Danmark veed uden jeg. Siig mig, hører din Herre godt?»

«Han er undertiden noget tunghør. – Men jeg skulde næsten troe, du havde en Skrue løs, Dreng! Hvad kan du vide, som Inger veed uden du? og hvad angaar det dig, at min Bisp er lidt tunghør? han jog dig vel ud, da han hørte din Herres Skriftemaal? du har vel aldrig været saa uforskammet og gudsforgaaen at belure din Herre i hans sidste Time?»

Ved disse Martins Ord brast Drengen i Graad; men snart fattede han sig dog igjen: «den gode Fader Saxo kan dog ikke være vred paa mig derfor – sagde han – hvad kunde jeg for det? jeg sad der jo ikke for at lure, og Inger sagde mig det var syndigt og gudsforgaaent; men naar jeg seer Fader Saxo igjen hos vor Herre, da skal han see, at jeg kunde ligesaa godt tie som Bisen.»

«Tag dig iagt, Dreng! – udbrød Martin forskrækket – har du været Vidne til et Skriftemaal, og er der, som det lader til, Hemmeligheder deri, som angaae Land og Rige, saa kan et Ord derom komme dig dyrt at staae; Kirken er ikke at spøge med og faaer min Herre det at vide, kan han maaskee blive nødt til at lade dig indspærre i Klosterfængslet, til du faaer Skjæg og graat Haar som jeg.»

«Du vil dog ikke forraade mig? – spurgte Carl og betragtede den ærlige Martin med et roligt og prøvende Blik. – Gjør det ikke! – føiede han til med Kjækhed og Bestemthed – jeg kan tie; men hvad jeg veed, kan være godt for os Alle, naar vor Herre vil give mig Forstand og Lykke.»

Martin betragtede med Forundring den kjække alvorlige Dreng, som syntes ham at voxte for hans Øme ved hvert Ord, han sagde; og hvor nysgjerrig den Gamle end var efter den vigtige Hemmelighed, Drengen enten virkelig vidste eller indbildte sig at vide, vovede han dog ikke at sætte Carls Taushed paa Prøve, og gruede selv for at blive indviet i en Løndom, som med Rette kun tilhørte Kirken, og som det var Formastelse for nogen Lægmand at ville udforske.